

Китоби Дониёл — Саду чилу дуюм

Ташаккули Сурати Ваҳш: Сафари Нубувватӣ Ошкор Мегардад

Jeff Pippenger

2024-03-17

Санчиши бузурге, ки қавми Худо бояд пеш аз мӯҳр зада шудан аз он бигзаранд, ташаккули сурати ҳайвон аст. Он ташаккул аз 11 сентябри соли 2001 то қонуни якшанбе дар Иёлотӣ Муттаҳида ба вуқӯ меояд. Он давраи набавӣ замони мӯҳр зада шудани яксаду чилу чаҳор ҳазорро ифода мекунад, ва он давраест, ки дар он ҳар рӯйи китобӣ комилтарин иҷрошавии ҳудро меёбад. Дар он давра шоҳи ҳақиқии протестантӣ пок хоҳад шуд ва то абад сурати Масеҳро инъикос хоҳад кард, зеро Масеҳ протестант аст.

«Масеҳ протестант буд. Ё бар зидди ибодати расмӣ қавми яҳуд, ки машварати Худоро бар зарари худ рад карда буданд, эътироз намуд. Ё ба онҳо гуфт, ки аҳкоми одамонро ба сурати таълимоти динӣ таълим медиҳанд ва худ вонамудгарон ва мунофиқонанд. Мисли қабрҳои сафедкардашуда, онҳо аз берун зебо буданд, вале дарун аз нопокӣ ва фасод пур буд. Таърихи Ислоҳгарон ба Масеҳ ва расулон мерасад. Онҳо берун омада, ҳудро аз дини шаклҳо ва маросимҳо ҷудо карданд. Лютер ва пайравонаш дини ислоҳшударо ихтироъ накарданд. Онҳо танҳо онро, ҷунон ки аз ҷониби Масеҳ ва расулон пешниҳод шуда буд, қабул карданд. Китоби Муқаддас ба мо ҳамчун роҳнамои кофӣ пешниҳод шудааст; аммо папа ва коргузорони ӯ онро аз мардум дур месозанд, гӯё ки он лаънате бошад, зеро он вонамудҳои онҳоро фаш мекунад ва бутпарастии онҳоро мазаммат менамояд». Review and Herald, June 1, 1886.

Дар вақти мӯҳргузори, шоҳи протестантӣ пок ва покиза мегардад. Дар ҳамон давраи вақт шоҳи ҷумҳуриҳои муртад бо протестантҳои муртад ҳамроҳ мешавад ва ба ин тариқ шоҳи қудратеро ташкил медиҳад, ки омезиши калӣсо ва давлат аст. Он гоҳ ду шоҳи ҳайвони заминӣ — тасвири ҳайвон ва тасвири Масеҳ мебошанд. Шоҳи иртидод муносибати дугонаи калӣсои фосид бо давлати фосид аст, ва шоҳи адолат муносибати дугонаи Улуҳият бо башарият мебошад.

Пас аз он сурати ҳайвон дар ҷаҳон ташкил меёбад, ва он ҳайвони дугонаест, ки бо давлате (Созмони Милали Муттаҳид) намояндагӣ мешавад, ки протестантизми муртадонаи ҳайвони заминиро ҳамчун сари пешбари худ аз миёни даҳ сар пазируфтааст. Бар он ҳайвон зане, ки модари фоҳишаҳо мебошад, бар ҳайвони даҳ подшоҳ ҳукмронӣ мекунад. Ҳайвоне, ки ӯ бар он савор аст, иттиҳоди Калӣсо ва Давлат аст, ҷунон ки ин дар зинои рӯҳонии маҳрамонаи Хиродус бо Салӯме, духтари Хирӯдиё, намояндагӣ шудааст. Ва муносибати байни зане, ки бар ҳайвон ҳукм меронад, низ иттиҳоди Калӣсо ва Давлат аст, ки дар он муносибати ғайришаръии фоҳишаи Рум бо подшоҳоне, ки ҳайвони умумичаҳониро, яъне Созмони Милали Муттаҳидро, ташкил медиҳанд, намояндагӣ мешавад. Дар сурати ҳайвон, ки бар тамоми ҷаҳон маҷбуран таҳмил карда мешавад, ҳар як миллат ҷалб хоҳад шуд; ҳамаи қудратҳои фосидшуда бо ҳам муттаҳид хоҳанд гардид.

«Ваҳй 17:13–14 иқтибос оварда шудааст. “Инҳо як фикр доранд.” Пайванди умумии ягонагӣ, як ҳамоҳангии бузург, иттиҳоди нерӯҳои шайтон ба вучуд хоҳад омад. “Ва қудрат ва тавоноии худро ба ҳайвони ваҳшӣ хоҳанд дод.” Ҳамин тавр, ҳамоно қудрати худкома ва ситампеша бар зидди озодии динӣ, озодии ибодат намудани Худо мувофиқи амри виҷдон, зоҳир мегардад, чунонки папагӣ онро дар гузашта зоҳир карда буд, вақте ки он касонеро таъқиб менамуд, ки чуръат мекарданд аз мутобиқат ба русум ва маросимҳои динии католикияти румӣ сарпечӣ намоянд.»

«Дар ҷанги рӯҳоние, ки дар рӯзҳои охир бурда хоҳад шуд, ҳамаи қувваҳои фасодзадае, ки аз садоқат ба шарияти Яхува рӯй гардондаанд, дар муқобили қавми Худо муттаҳид хоҳанд шуд. Дар ин мубориза шанбеи аҳкоми чорум нуқтаи бузурги баҳс хоҳад буд; зеро ки дар аҳкоми шанбе Қонунгузори Бузург Худро ҳамчун Офаридгори осмонҳо ва замин муаррифӣ менамояд». The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 8, 983.

Далели он ки исёне, ки бо сурати умумичаҳонии ҳайвон вобаста аст, «ҳамагонӣ» мебошад ва «тамоми қувваҳои фасодзадаеро, ки аз садоқат ба шарияти Яхува муртад шудаанд» намояндагӣ мекунад, муайян месозад, ки ташаккули сурати ҳайвон дар дохили Иёлотӣ Муттаҳида муттаҳидшавии ҳамаи он қувваҳои фасодзадаеро, ки муртад шудаанд, нишон медиҳад. Протестантҳои Иёлотӣ Муттаҳида ҳангоме муртад шуданд, ки дар соли 1844 паёми фариштаи аввалро рад карданд, ва адвентизми Лоудикийӣ дар соли 1863 муртад гардид. Протестантизми муртад ва адвентизми Лоудикийӣ бо ҷиноҳҳои сиёсӣ дар дохили шоҳи ҷумҳурихоҳӣ, ки аз ҷониби пайғамбари дурӯғин фирефта шудаанд, то нисфи подшоҳии худро таслим намоянд, «пайванди иттиҳод» ташкил хоҳанд кард.

Бо тасвири умумичаҳонии ҳайвон, ин пайғамбари козиб аст, ки заминро фиреб медиҳад. Дар тасвири ҳайвон дар дохили Иёлотӣ Муттаҳида, он пайғамбари козибе, ки «иттиҳодияи»-и нопок, вале муттаҳиди «нерӯҳои Шайтон»-ро ба вучуд меоварад, низ бояд «пайғамбари козиб» бошад. Тасвири умумичаҳонии ҳайвон дучанда аст, вале ҳамчунин иттиҳоди сегона мебошад. Он иттиҳоди сегонаи аждаҳо, ҳайвон ва пайғамбари козиб ҷаҳонро ба Армагеддон мебарад. Дар тасвири ҳайвоне, ки нахуст дар дохили Иёлотӣ Муттаҳида шакл мегирад, бояд иттиҳоди сегона вучуд дошта бошад, ки ҳамчунин ҳайвони дучанда мебошад. Дар ҳар ду тасвир ба ҳайвон, табиати дучанда ҳамоно омезиши Калисо ва Давлат аст, ки дар он калисо бар ин муносибат ҳукмронӣ мекунад.

Иттиҳоди сегона бояд дар ҳар ду сурати ҳайвонот намояндагӣ шавад, аммо дар китоби Ваҳй ду зухуроти аждаҳо, ҳайвон ва пайғамбари козиб мавҷуданд. Сохтори сегонаи сурати умумичаҳонии ҳайвонро спиритизм (аждаҳо), католицизм (ҳайвон) ва протестантизми муртад (пайғамбари козиб) намояндагӣ мекунад. Ҳар яке аз ин се на танҳо унсури динӣ дорад (спиритизм, католицизм ва протестантизми муртад), балки ҳамчунин унсури сиёсӣ низ дорад. Аждаҳо (соцсализм дар шаклҳои гуногуни он), ҳайвон (монархия) ва пайғамбари козиб (ҳамчун ҷумҳурий оғоз меёбад, ҳамчун демократия анҷом меёбад).

Иттиҳоди сегонае, ки дар Иёлотӣ Муттаҳида ба ҳам меояд, аз ҷониби пайғамбари козиб маҷбуран ба ҳам оварда мешавад (фиреб дода мешавад), ҳамоно тавре ки сурати ҷаҳонии ҳайвон низ чунин аст. Дар китоби Ваҳй иттиҳоди сегонаи дигаре низ вучуд дорад, ки бо се

қудрати муртад, ки аз вартаи беҳад бармеоянд, муайян карда мешавад. Католикӣ аз вартаи беҳад дар боби ҳабдаҳум бармеояд, ва он ҳайвони он иттиҳоди сегона аз вартаи беҳад аст.

Он ҳайвоне, ки ту дидӣ, буд, ва нест; ва аз ҳавзи беҳад мебарояд, ва ба ҳалокат меравад; ва сокинони замин, ки номҳошон аз бунёди ҷаҳон дар китоби ҳаёт навишта нашудааст, ҳангоме ки он ҳайвонро, ки буд, ва нест, ва ҳол он ки ҳаст, мебинанд, дар ҳайрат хоҳанд афтод. Ваҳй 17:8.

Қувваи аждаҳогини атеизм дар боби ёздаҳум аз ҷоҳи беҳад бармеояд.

Ва ҳангоме ки онҳо шаҳодати худро ба анҷом расонанд, он ҳайвоне ки аз ҷоҳи беҳад бармеояд, ба муқобили онҳо ҷанг хоҳад кард, ва бар онҳо ғолиб хоҳад омад, ва онҳоро хоҳад кушт. Ваҳй 11:7.

Пайғамбари козиби Ислом дар боби нӯҳум аз вартаи бепоён бармехезад.

Ва фариштаи панҷум карнай навохт, ва ман ситораеро дидам, ки аз осмон ба замин афтода буд; ва калиди ҷоҳи беҳадукур ба ӯ дода шуд. Ва ӯ ҷоҳи беҳадукурро кушод; ва аз он ҷоҳ дуде баромад, мисли дуди кӯраи бузурге; ва офтоб ва ҳаво аз дуди он ҷоҳ тира гардид. Ва аз дуд бар рӯи замин малаҳҳо бароманд; ва ба онҳо қудрате дода шуд, ҷунон ки қадумони замин қудрат доранд. Ваҳй 9:1–3.

Ситорае, ки аз осмон афтода, ҷоҳи беқаъро кушод, пайғамбари козиб Муҳаммад буд; ва ҳангоме ки ӯ ҷоҳро кушод, ӯ раъзоварони Исломо, ки ба сурати «малаҳҳо» тасвир шудаанд, ба ривояти нубуввати рӯзҳои охир ворид кард. Иттиҳоди сегонаи ҷоҳи беқаъ аждаҳое (атеизм), ваҳшиё (католикизм) ва пайғамбари козибе (Ислом) дорад. Дар тасвири умумиҷаҳонии ваҳшӣ, пайғамбари козиб протестантизми муртад аст. Он пайғамбари козиб тамоми ҷаҳонро бо рақси фиребандаи Салӯмӣ, ё рақси пайғамбарони Баал бар кӯҳи Кармил фирефта месозад. Дар боби сиздаҳи Ваҳй, он ҷаҳонро ба воситаи мӯъҷизоте, ки дар пеши назари ваҳшӣ ба амал меоварад, фирефта мекунад. Он тасвирҳои раъзии фиреб, қувваи тамаъҷӯии иқтисодӣ ва таъвоноии ҳарбиро ифода мекунад.

Ва ӯ мӯъҷизаҳои бузург ба амал меоварад, ба тавре ки дар пеши назари мардум ҳатто оташро аз осмон бар замин фуруд меоварад, ва сокинони заминро ба воситаи он мӯъҷизаҳое, ки дар ҳузури ҳайвон қудрат дошт ба амал оварад, фиреб медиҳад; ва ба сокинони замин меғӯяд, ки барои он ҳайвоне, ки аз шамшер захм бардошта буд ва зинда монд, сурате бисозанд. Ва қудрат дошт, ки ба сурати ҳайвон нафаси ҳаёт бидиҳад, то сурати ҳайвон ҳам суҳан гӯяд ва ҳам сабаб гардад, ки ҳар кӣ ба сурати ҳайвон сачда накунад, кушта шавад. Ва ҳамаро, ҳурдону бузургон, сарватмандону камбағалон, озодону ғуломонро водор месозад, ки бар дастии ростии худ ё бар пешонии худ нишонае бигиранд; ва ҳеҷ кас натавонад бихарад ё бифурӯшад, магар он касе ки нишона, ё номи ҳайвон, ё шумораи номи ӯро дошта бошад. Ваҳй 13:13–17.

Фиреб ва мӯъҷизоте, ки бо пайғамбари козиб алоқаманданд, дар асл қувваеро ифода мекунад, ки ба воситаи иқтисод («ҳеҷ кас натавонад бихарад ё бифурӯшад») ва таъвоноии ҳарбӣ («бояд кушта шавад») ба вучуд оварда мешавад. Пайғамбари козиби Ислом дар Китоби Муқаддас амали Исломо дар ба ҳашм овардан ва ба танг овардани халқҳо ифода

менамоёд. Онҳо кори худро дар ба хашм овардан ва ба танг овардан ба воситаи ҷанг анҷом медиҳанд, ва Китоби Муқаддас муайян мекунад, ки ҷанги онҳо дар навбати худ фалокати иқтисодиёро ба бор меорад. Ҷанги Ислоҳ ва паёмадҳои иқтисодии баъд аз он ҳамон масъалаест, ки дар Иёлоти Муттаҳида «тамоми қувваҳои фосиде, ки аз садоқат ба шариати Яҳува муртад шудаанд»-ро ба ҳам меоварад.

Дар салиб, саддуқеён ва фарисеён ба таври комил «аз вафодорӣ ба шариати Яҳува рӯй тофтанд», зеро онҳо барои маслуб кардани шоҳи ҳақиқии протестанти бо ҳам ҷамъ омаданд. Дар рад кардани Масеҳ, онҳо Бароббосро интиҳоб карданд, ки намояндаи як масеҳи козиб аст. «Бар» маънои писарро дорад, ва «Аббо» маънои падарро. Бароббос маънои «Писари Падар»-ро дорад. Масеҳ бузургтарин аз ҳамаи анбиё буд, ва Бароббос рамзи пайғамбари козиб буд.

Дар вақти мӯҳрғузорию яқсаду чилу чор ҳазор, ду шоҳи ҳайвони заминӣ ба нуқтаи зухури ниҳони пайғамбаронаи худ мерасанд. Яке тимсоли Масеҳро намояндагӣ мекунад, дигаре тимсоли ҳайвонро. Дар таърихе, ки ин ду шоҳ худро зоҳир месозанд, протестантизми муртад саёҳати худро ба сӯи қонуни якшанбеи наздикшаванда бо Санади Патриот дар соли 2001 оғоз намуд. Он аломати роҳ бо Эъломияи Истиқлолият мувофиқат мекунад, ки дар оғозаш мисли барра сухан гуфт, зеро он эътирози протестантизмро бар зидди қудрати шоҳона ва ҳукмронии папавӣ баён мекард. Аломати роҳе, ки он дар анҷомаш бо он мувофиқат мекунад (Санади Патриот), фурӯ нишондани протестантизмро ифода мекунад.

Нишонаи дуҷуми роҳ дар сафари ду шоҳ дар давраи мӯҳрғузорию дар оғоз тавассути Конститутсия муаррифӣ гардид, ки ҷудоии ду қудратро, ки қуввати ҳайвони заминӣ мебошад, қонунманд сохта буд. Он нишонаи роҳ дар анҷом ба ҳамтои худ расид — бо «Суди кенгуру»-и муҳокимаҳои 6 январи соли 2021, ки дар он ҳуқуқҳои асосии Конститутсия ба хотири манфиатҷӯии сиёсӣ қанор гузошта шуданд.

Нишонаи охири дар сафари анҷомбахши ду шоҳ қонуни якшанбеи наздикоянда аст, ки дар оғози он ба воситаи Қонунҳои бегонагон ва ҷитна типӣ нишон дода шуда буд. Пас, се нишонаи таърихҳои оғоз гузаришро аз истиқлолият ва озодие, ки Барра (1776) намояндагӣ мекунад, — ки ягона роҳи воқеан озод будан аст, — ба сӯи бандагии аждаҳо (1798) муайян намуданд.

Се аломати роҳи замони мӯҳрғузорию сафари ниҳони ҳайвони заминиро, ки пайғамбари дурӯғин аст, муайян мекунад. Он сафар дар Ерусалим ба анҷом мерасад, ҳангоме ки байрақ барафрошта мешавад, ва ҳангоме ки он гоҳ бисёре хоҳанд гуфт: «Биёед, ва ба кӯҳи Худованд, ба хонаи Худои Яқуб, боло равед; ва Ё моро аз роҳҳои Худ таълим хоҳад дод, ва мо дар тариқҳои Ё хоҳем рафт; зеро аз Сион шариат берун хоҳад омад, ва каломи Худованд аз Ерусалим».

Сафари ниҳони сесатҳии ҳайвони заминӣ, сафари пайғамбари козибест дар роҳи ӯ сӯи Ерусалим. Вақте ки Пайғамбари Ҳақ омад ва ба Ерусалим ворид шуд, Ё ин қорро савори ҳаре анҷом дод. Ҳайвони заминӣ низ бар «ҳаре» ба Ерусалим ворид мешавад, зеро, чун пайғамбари козиб (ҳайвони заминӣ), ӯ ба воситаи Билъом муаррифӣ мегардад. Билъом, дар

чустучӯи шуҳрат ва сарват, аз даъвате ки ўро пайғамбари ҳақ будан меҳонд, рӯй гардонд ва «аз вафодорӣ ба шариати Яҳува муртад шуд». Ў тасмим гирифт, ки дар лаънат кардани қавми Худо иштирок намояд, ҳамон тавре ки Иёлотӣ Муттаҳида дар қонуни якшанбеи наздикулвукӯъ хоҳад кард.

Сафари Билъом бар пушти ҳар анҷом ёфт, ва дар тӯли сафараш се маротиба нишон дода мешавад, ки ҳари Билъом ба ў андӯҳ расонид. Бори аввал ҳар аз роҳ берун шуд.

Ва ҳар ҳару фариштаи Худовандо дид, ки дар роҳ истода буд ва шамшераш дар дасташ бараҳна буд; ва ҳар аз роҳ канор рафта, ба саҳро даромад; ва Билъом ҳарро зад, то ўро ба роҳ баргардонад. Ададҳо 22:23.

Дар 11 сентябри соли 2001, Исломи воӣ сеюм, ҳари ваҳшии арабии нубуввати Китоби Муқаддас, Билъомро аз роҳ гардонид, зеро вақте ки биноҳои азими шаҳри Нью-Йорк фуру рехтанд, ин як «нуқтаи гардиш» дар таърихи халқҳо ва калисо буд. Фариштае, ки дар роҳ истода буд, ҳамон Фариштаи Қудратманде буд, ки он вақт нозил шуда, заминро бо ҷалоли Худ равшан сохт. Ҳар бори дигар боиси андӯҳи Билъом мегардид.

Лекин фариштаи Худованд дар роҳи тоқзорҳо истода буд, ва аз ин тараф деворе буд ва аз он тараф низ деворе. Ва ҳангоме ки моҳар фариштаи Худовандо дид, ҳудро ба девор фишурд ва пои Билъомро ба девор зер кард; ва ў боз вайро зад. Ададҳо 22:24, 25.

Пас аз 11 сентябри соли 2001 қавми Худо мебоист паёми суруди тоқзорро (Ишаё, боби бисту ҳафт) бихонанд, ки ҳоло Балъом дар он мавқеъ қарор дорад, бо «девор» аз ин тараф ва «девор» аз он тараф. Девор дар сарҳади ҷанубии Иёлотӣ Муттаҳида масъалаест, ки пеш аз сукути «девори ҷудоии Калисо ва Давлат» дар нишонаи сеюм ва ниҳой меояд. Масъалаи «девор»-и сарҳади ҷанубӣ ҳамон ҷост, ки «пой»-и Балъом фишурда мешавад, зеро ҷанги дохилӣ бар сари муҳочират оғоз меёбад, то ҳайвони заминиро пеш аз тақрори Ҷанги шаҳрвандӣ ба ду ҳизби муҳолиф ҷудо созад.

Таърихи миёни ду девор ҳамон таърихест, ки бо нишонаи роҳи Конститутсия аз соли 1789 то 1798 муаррифӣ шудааст, ки он ба таври намунавӣ таърихи соли 2015-ро пешакӣ нишон меод, вақте ки Трамп бо таъкиди худ бар «сохтани девор» номзадӣ ҳудро барои мансаби президент элон намуд, то замоне ки қонуни якшанбеи ба зудӣ фарорасанда девори ҷудоии Калисо ва Давлатро аз миён мебардорад.

Пас аз 11 сентябри соли 2001, ҳайвони заминӣ, ки ба воситаи Билъом рамзгузорӣ шудааст, ба ҷудошавӣ оғоз намуд. Ҷудо шудани ду девори Билъом ҷудо гардидани ду табақаро дар даруни ҳар ду шоҳи ҳайвони заминӣ ифода мекунад, ки онро интиҳоб шудани Трамп дар соли 2016, марги ду шоҳид дар соли 2020, мувофиқаи Пелоси аз 6 январи соли 2021, зинда гардидани дубораи ду шоҳид дар соли 2023, ва ҳаре, ки 7 октябри соли 2023 Билъомро маъюб кард, намоёндагӣ менамоянд.

Охири аломати роҳ дар сафари Балъом он аст, ки моҳар «сухан мегӯяд», ва ин дар қонуни ба қарибӣ ояндаи якшанбе аст, ки дар он Иёлотӣ Муттаҳида ҳамчун аждаҳо сухан мегӯяд, ки дар он фариштаи Ваҳй боби ҳаҷда бори дуюм сухан мегӯяд, ва ки дар он рӯёи

Ҳабаққук, ки таъхир кардааст, сухан мегӯяд. Он рӯъёе, ки таъхир кардааст, рӯъёи Ислом аз войи сеюм буд, ва он ҳамчун хари ваҳшӣ ба воситаи амалҳои ваҳшиёнаи худ дар қонуни ба қарибӣ ояндаи якшанбе сухан мегӯяд.

Ва фариштаи Худованд пештар рафта, дар ҷои танге истод, ки дар он ҷо на роҳи ба дасти рост тоб хӯрдан буд ва на ба дасти чап. Ва ҷун модахар фариштаи Худовандро дид, дар зерин Балъом ба замин афтод; ва ғазаби Балъом аланга зад, ва ӯ модахарро бо асо зад. Он гоҳ Худованд даҳони модахарро кушод, ва вай ба Балъом гуфт: «Ба ту чӣ кардаам, ки маро ин се бор задаӣ?» Ва Балъом ба модахар гуфт: «Зеро ту маро масҳара кардӣ; кошки шамшере дар дасти ман мебуд, зеро акнун туро мекуштам». Ва модахар ба Балъом гуфт: «Оё ман модахари ту нестам, ки аз он вақте ки аз онӣ ту шудаам то имрӯз бар ман савор мешавӣ? Оё одати ман ҳаргиз ин буд, ки бо ту ҷунин кунам?» Ва ӯ гуфт: «Не». Он гоҳ Худованд ҷашмони Балъомро кушод, ва ӯ фариштаи Худовандро дид, ки дар роҳ истода буд, ва шамшераш дар дасташ бараҳна қашида шуда буд; ва ӯ сарашро ҳам кард ва рӯй бар замин афтод. Ададҳо 22:26–31.

Иёлоти Муттаҳидаи Амрико он пайғамбари дурӯғин аст, ки ҷаҳонро фиреб медиҳад, то сурати умумҷаҳонии ҳайвонро барпо намояд. Дар он давраи замоне, ки вақти ташаккули сурати ҳайвон дар дохили Иёлоти Муттаҳидаи Амрико мебошад, Иёлоти Муттаҳидаи Амрико аз ҷониби пайғамбари дурӯғин бурда мешавад, ки бо хари Билъом рамзӣ нишон дода шудааст. Пайғамбари дурӯғин дар вақти мӯҳригузорию сада чихилу ҷаҳор ҳазор, ки ҳамаи он қудратҳои фосиди дар Иёлоти Муттаҳидаи Амрико маҷбур месозад, то дар муносибати байни калӣсо ва давлат ба ҳам оянд, Исломест аз войи сеюм.

Он кори худро ба воситаи ҷанг ва ғурупошии иқтисодӣ, ки он ҷанг ба вучуд меоварад, анҷом медиҳад. Ин ду хусусият ҳамон қувваҳои мебошанд, ки пайғамбари дурӯғини Иёлоти Муттаҳида ба қор мебарад, то тамоми ҷаҳонро маҷбур созад, ҳангоме ки ӯ қориеро тақрор мекунад, ки дар Иёлоти Муттаҳида аз ҷониби пайғамбари дурӯғини вартаи беҳад анҷом дода шуда буд.

Иёлоти Муттаҳидаи Амрико ҳоло миёни масъалаи девор (муҳоҷират), ки маркази Қонунҳои Бегонан ва Фитнаи соли 1798 буд, ва девори ҷудои калӣсо ва давлат қарор дорад, ки дар қонуни наздики якшанбе қомилан бардошта хоҳад шуд. Иёлоти Муттаҳида аллакай аз ҷиҳати молиявӣ фалаҷ гардидааст, зеро қарзи миллии он берун аз ислоҳ аст. Қудрати аждаҳо айни ҳол пешгӯии бардурӯғи молиявиро нигоҳ медорад, аммо ин дурӯғест, ки иддао мекунад сарват бо мошини ҷопӣ таълид мешавад; вале, дар ниҳоят, аждаҳо ҳамон дурӯғгӯи нубуввати Қитоби Муқаддас аст. Ӯ дурӯғи худро ба воситаи намоёндагии муосири мошини машҳури таълиғоти Ҳитлер паҳн мекунад ва ба ин васила мантиқи тақрор шудани унсӯри ҷоруми Қонунҳои Бегонан ва Фитнаро фароҳам меоварад, ки ба президент салоҳияти бастанӣ ҳар расонаи хабариро меод, ки ба ақидаҳои ӯ муҳолифат мекард.

Исо ҳамеша анҷоми ҷизеро бо ибтидои ҷизе тасвир мекунад. Сурати ҳайвон дар Иёлоти Муттаҳида бояд ҳамон хусусиятҳои набуввати сурати умумҷаҳонии ҳайвонро дошта бошад, ва ҷунин ҳам ҳаст; аммо фиребе, ки иттиҳоди фасодёфтаре дар дохили пайғамбари қозиби ҳайвони заминӣ ба вучуд меоварад, ҳамон пайғамбари қозиби Ислом аст. Ҳам

Билъом ва ҳам хараш рамзҳои пайғамбарони козибанд. Таърихи мӯҳрғузори яксаду чиҳилу чор ҳазор таърихи се қудрати вартаи беҳад аст. Ислом аз вартаи беҳад нахустин аломати роҳи 11 сентябри соли 2001 аст. Бединӣ аз вартаи беҳад бармехезад, то дар соли 2020 он ду шоҳидро бикушад, ва католиқ аз вартаи беҳад аз марғи худ дар қонуни қарибулвуқӯи якшанбе бармехезад.

Мо ин тадқиқотро дар мақолаи оянда идома хоҳем дод.

«Ҷаҳон беҳтар намешавад. Одамони шарир ва фиребгарон торафт бадтару бадтар хоҳанд шуд, дар ҳоле ки фиреб медиҳанд ва худ низ фиреб меҳӯранд. Яҳудиён бо рад кардани Писари Худо — таҷассумгари Худои ягонаи ҳақиқӣ, ки соҳиби некӣ, раҳм ва муҳаббати хастанопазир буд ва дилаш ҳамеша аз ғами инсонӣ мутаассир мегашт, — ва ба ҷои ӯ қотилеро интиҳоб намудан, нишон доданд, ки табиати инсонӣ ҷӣ карда метавонад ва ҷӣ хоҳад кард, вақте ки қудрати боздорандаи Рӯҳи Худо бардошта мешавад ва одамон зерин назорати муртад қарор мегиранд. Онҳое ки Шайтонро ба ҳайси ҳокими худ интиҳоб мекунанд, рӯҳи хоҷаи барғузидаи худро ошкор хоҳанд кард.

«Ҷаҳон то он вақт беҳ нахоҳад шуд, ки Худо аз макони Худ берун ояд, то онро барои гуноҳаш ҷазо диҳад. Он гоҳ замин хуни худро ошкор хоҳад кард, ва дигар кушташудагони худро нахоҳад пӯшонд. Масеҳ шогирдонашро хушдор дода гуфт: “Хушёр бошед, ки касе шуморо фиреб надиҳад. Зеро бисёре ба номи Ман омада, хоҳанд гуфт: “Ман Масеҳ ҳастам”; ва бисёронро фиреб хоҳанд дод. Ва шумо аз ҷанғҳо ва овозаҳои ҷанғҳо хоҳед шунид; бингаред, ки ошуфта нашавед, зеро ҳамаи ин бояд воқеъ шавад, лекин ҳанӯз интиҳо нарасидааст. Зеро ҳалқе бар зидди ҳалқе, ва салтанате бар зидди салтанате бармехезад; ва дар ҷойҳои гуногун қаҳтиҳо, вабоҳо ва заминларзаҳо ба амал хоҳад омад. Ҳамаи ин ибтидои дардхост. Он гоҳ шуморо барои азоб додан таслим хоҳанд кард, ва хоҳанд кушт; ва ба хотири номи Ман ҳамаи ҳалқҳо аз шумо нафрат хоҳанд дошт. Ва он гоҳ бисёре пешпо хоҳанд хӯрд, ва якдигарро таслим хоҳанд кард, ва аз якдигар нафрат хоҳанд дошт. Ва анбиёи дурӯғин бисёр бархоста, бисёронро фиреб хоҳанд дод. Ва азбаски шарорат афзун хоҳад шуд, муҳаббати бисёрон сард хоҳад гашт. Лекин ҳар кӣ то ба интиҳо сабр кунад, ҳамон наҷот хоҳад ёфт.”»

«Вақте ки Масеҳ бар рӯи ин замин буд, ҷаҳон Бароббосро барғузид. Ва имрӯз низ ҷаҳон ва калисоҳо ҳамон интиҳобро мекунанд. Манзараҳои хиёнат, радқунӣ ва маслӯб шудани Масеҳ аз нав такрор шудаанд ва боз ҳам дар миқёси бисёр азим такрор хоҳанд шуд. Одамон аз хислатҳои душман пур хоҳанд гашт, ва фиребҳои ӯ дар миёни онҳо қудрати бузург хоҳанд дошт. Ба ҳамон андозае ки нур рад карда мешавад, иштибоҳ ва нофаҳмӣ падида хоҳад омад. Онҳое ки Масеҳро рад мекунанд ва Бароббосро интиҳоб менамоянд, зеро як фиреби ҳалокатовар амал мекунанд. Таҳриф ва шаҳодати дурӯғин то ба исёни ошкоро хоҳад афзуд. Чун ҷашм бад бошад, тамоми бадан аз торикӣ пур хоҳад шуд. Онҳое ки меҳру муҳаббати худро ба ҳар роҳбаре ғайр аз Масеҳ мебахшанд, худро таҳти тасарруфи ҷисм, ҷон ва рӯҳ, як шефтагӣ хоҳанд ёфт, ки он ҷунон мафтункунада аст, ки зеро қудрати он ҷонҳо аз шунидани ростӣ рӯй мегардонанд, то ба дурӯғ имон оваранд. Онҳо ба дом афтода ва гирифта мешаванд, ва бо ҳар амали худ нидо мекунанд: Бароббосро барои мо озод кунед, аммо Масеҳро маслӯб намоед.»

«Ҳатто ҳоло ин қарор қабул шуда истодааст. Манзараҳое, ки назди салиб ба амал омаданд, аз нав такрор шуда истодаанд. Дар калисоҳое, ки аз ростӣ ва адолат рӯй гардониданд, ошкор мегардад, ки табиати инсонӣ, вақте ки муҳаббати Худо дар чон усули доимӣ нест, чӣ метавонад бикунад ва чӣ хоҳад кард. Аз ҳеч чизе, ки ҳоло метавонад ба амал ояд, ба мо лозим нест ҳайрон шавем. Аз ҳеч зухуроти даҳшат ба мо лозим нест дар ҳайрат монем. Онҳое ки шариати Худоро зерӣ поҳои нопоки худ поймол мекунанд, ҳамон рӯхро доранд, ки дар мардоне буд, ки Исоро таҳқир карданд ва таслим намуданд. Бе ҳеч азоби вичдон, онҳо аъмоли падари худ, иблисро, ба ҷо хоҳанд овард. Онҳо он саволро хоҳанд пурсид, ки аз лабони хоини Яҳудо баромада буд: «Агар Исои Масеҳро ба шумо таслим кунам, ба ман чӣ медиҳед?» Ҳатто ҳоло Масеҳ дар шахси муқаддасони Худ ҳиёнат карда мешавад». Review and Herald, January 30, 1900.